

alle zijn gelijk ze zijn moeten, omdat zij ons bevredigen door te beantwoorden aan onze — meestal onbewuste — verwachting van hen. Ook de schoonheidsontroering, als ieder ander geluk, is een soort bevrediging. Van wat? Dat weten wij zoo zelden. Van iets in ons dat wacht en verlangt. Maar het verlangen is wonder, zegt Van Schendel.

Het is een aardig boekje, „De Landsche Woning in Vlaanderen” van Stijn Streuvels, het is geschreven met die kloeke openheid, die warme geestdrift van hem, waaraan wij nu al zooveel jaren gewoon zijn ons te laven. En er staan vele mooie foto's als illustraties bij, kiekjes die Streuvels' woord waarlijk illustreeren en ons zijn warme liefde hartelijk begrijpen doen. Wij vinden het dan ook volstrekt niet onverklaarbaar of verkeerd, zoo hij blijk geeft het vlaamsche land en de vlaamsche landsche woningen boven alles lief te hebben en niet te gelooven, dat er ook nog ergens anders op de wereld zoo iets bestaat. Ook al moeten wij dat tegenspreken. Want waarachtig, schoone landsche woningen zijn er ook nog bij de vleet in ons eigen Holland te vinden, ik voor mij leef er tegenwoordig mee omringden, „jeun” mijer dagelijks in. Natuurlijk is er verschil bij veel overeenkomst. Een hollandsche boerenwoning — ook mevrouw Van Erven Dorens zegt het, in haar stuk, een beetje meer vooraan in dit nummer — dient gewoonlijk niet enkel om er in te wonen, maar ook, en soms voornamelijk tot bergplaats voor het hooi. Maar ook dit was een „noodwendigheid” en ook bij zijn bouw volgde de hollandsche boer zijn gezond verstand. Ook hier geeft „elke hoek, elke lijn de reden aan van den inwendigen aanleg” en zie, er is doorgaans géén „gemis aan evenredigheid”. Er zijn van die hooge puntdakige boerenhuizen, die slechts voor een vierde of vijfde deel woning zijn — ik heb er hier een, vlak in mijn buurt — waar ge 's avonds in de „kleurlooze deemstering” eens langs moet loopen, Streuvels, en ge

zult ze bewonderen, met een even huiverende bewondering zelfs misschien, gelijk voor een egyptische pyramide.

En nog op een punt moet ik u tegenspreken. Het is daar waar gij — gij, gij! hoe zit dat eigenlijk? — zoo pessimistisch over de vakmannen van tegenwoordig spreekt. „Nu zullen de vakmannen het doen, die bezeten zijn met de kennis van regelmatigheid en goedkoop”.... „Nu komt men de dingen maken waar ze voortijds groeiden. Adieu de schoonheid als de vakmannen er zich mede bemoeien!” Is 't waarlijk zóó erg in Vlaanderen? Hier hebben wij gelukkig nog wel vakmannen, die de schoonheid van het gegroeide begrijpen, die, ook zij, zich deugdelijk laten gelegen liggen aan de noodwendigheid, en die een landsche woning weten te bouwen, staande in haar omgeving als een boom of als een berg — niet van droomen? Ja-ja, toch wel van droomen!

H.R.

C. J. VAN RIJN, Het Nauwe Verband tusschen het Afrikaans en het Hollands, tot in kleine bijzonderheden uitgewerkt, voor onderwijzers, predikanten en alle belangstellenden, verkrijgbaar in Nederland bij S. L. van Looy te Amsterdam.

Als ik zeg, dat ik dit werkje met veel genoegen heb gelezen — dan is dat eigenlijk niet letterlijk waar. Want te lezen is het bijna niet. Om u dit te doen begrijpen zou ik eenige bladzijden fotografisch moeten weergeven. Ja, een enkele zou misschien zelfs al voldoende zijn. Er zijn er bij die doen denken aan futuristische schilderijen! Letters in 4 of 5 grootten, cursief, gespatieerd, vetgedrukt, in alle mogelijke combinaties en verscheidenheden. En om den anderen regel in de eigenlijke tekst staat een cijfer met een haakje, dat naar een noot verwijst. De noten beslaan doorgaans meer plaats dan de tekst zelf en ook die noten bezitten diverse lettergrootten, cursief, vettertjes, enz. Buitendien zijn er dan nog „aantekeningen” ach-